

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 693/2021
23.06.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Дубравке Дамјановић, Бате Цветковића и Радмиле Драгичевић Дичић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела удруживање ради вршења кривичних дела из члана 346. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА и пуномоћника трећег лица ББ - адвоката Ђурђевке Младеновић Живковић, поднетом против правноснажних решења Вишег суда у Београду, Посебно одељење за сузбијање корупције Пои.По4 4/18 од 04.11.2020. године, исправљеног дана 05.11.2020. године и Апелационог суда у Београду Кж-Пои 1/21 од 15.04.2021. године, у седници већа одржаној дана 23.06.2021. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

I ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Ђурђевке Младеновић Живковић, поднет против правноснажних решења Вишег суда у Београду, Посебно одељење за сузбијање корупције Пои.По4 4/18 од 04.11.2020. године, исправљеног дана 05.11.2020. године и Апелационог суда у Београду Кж-Пои 1/12 од 15.04.2021. године, у односу на повреду закона из члана 441. став 3. Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

II ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости пуномоћника трећег лица ББ - адвоката Ђурђевке Младеновић Живковић, поднет против правноснажних решења Вишег суда у Београду, Посебно одељење за сузбијање корупције Пои.По4 4/18 од 04.11.2020. године, исправљеног дана 05.11.2020. године и Апелационог суда у Београду Кж-Пои 1/21 од 15.04.2021. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Београду, Посебно одељење за сузбијање корупције Пои.По4 4/18 од 04.11.2020. године, исправљено дана 05.11.2020. године, у првом ставу усвојен је захтев Вишег јавног тужиоца у Београду, Посебно одељење за сузбијање корупције Оик Ко 22/18 од 26.10.2018. године, па је од власника, окривљеног АА привремено одузет:

-стан бр ..., у ..., ГО ..., у ул...., корисне површине 54м², грађевинске површине 58м², по структури двособан, на шестом спрату, који је изграђен на кат.парц. бр. ... КО ..., чији је власник окр.АА са уделом 1/1, а који је стечен по основу уговора о купопродаји стана овереним пред Првим општинским судом у Београду Ов.бр.10870/04 од 13.07.2004. године,
-путничко моторно возило марке ... тип ..., рег.ознаке ...,
-путничко моторно возило марке ..., тип ..., рег.ознаке ... и
-теретно моторно возило марке ..., тип ..., рег.ознаке ...

Истим решењем у другом ставу усвојен је захтев Вишег јавног тужиоца у Београду, Посебно одељење за сузбијање корупције Оик Ко 22/18 од 03.05.2018. године, па је од власника трећег лица ББ привремено одузет стан у изградњи бр. ... у ..., у ул. ..., пројектоване површине 39,89м², по структури једноипособан, на етажи четврти спрат, стамбеног/стамбено-пословног објекта Д, ламела Д1, који се гради на кат.парц. ... КО ..., које право је стекла по основу уговора о купопродаји непокретности овереном под Опу 1275/2017 од 09.10.2017. године закљученим код јавног бележника Иване Грабеж из Београда.

Управљање привремено одузетом имовином поверено је Министарству правде Републике Србије – Дирекцији за управљање одузетом имовином и уједно је одређено да привремено одузимање имовине проистекле из кривичног дела траје најдуже док суд не одлучи о захтеву за трајно одузимање имовине, с тим што ће суд најмање једном годишње, по службеној дужности, а до подношења захтева за трајно одузимање имовине, преиспитати одлуку о привременом одузимању имовине проистекле из кривичног дела.

Решењем Апелационог суда у Београду Кж-Пои 1/21 од 15.04.2021. године одбијене су као неосноване жалбе заједничког пуномоћника, власника окривљеног и власника трећег лица ББ, адвоката Ђурђевке Младеновић Живковић, изјављене против решења Вишег суда у Београду, Посебно одељење за сузбијање корупције Пои.По4 4/18 од 04.11.2020. године, исправљеног дана 05.11.2020. године.

Бранилац окривљеног АА и пуномоћник трећег лица ББ - адвокат Ђурђевка Младеновић Живковић поднела је захтев за заштиту законитости против правноснажних решења, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) у вези члана 439. тачка 3) ЗКП, док из образложења произилази да га уствари подноси због повреде закона из члана 441. став 3 ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, укине побијана решења и предмет врати на поновно одлучивање или их преиначи тако што ће одбити захтев Вишег јавног тужиоца у Београду за привремено одузимање стана од власника АА и трећег лица ББ као неоснован.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости окривљеног је неоснован у делу који се односи на повреду закона из члана 441. став 3. ЗКП, док је у осталом делу и у делу у коме се односи на треће лице недозвољен.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, а из образложења наведене повреде произилази да суштински истиче повреду закона из члана 441. став 3. ЗКП, наводећи да за имовину евентуално проистеклу из кривичног дела, а која је прибављена пре ступања на снагу Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела (Сл.гласник РС 97/2008) дана 01.03.2009. године, а који је замењен сада важећим законом са изменама и допунама објављеним у Сл.гласнику РС 94/2016 и 35/2019, у којима није прописана ретроактивна примена одредби закона, не стоји правни основ за привремено одузимање јер је имовина окривљеног стечена пре ступања на снагу наведеног закона, тачије по уговору о купопродаји стана овереним пред Првим општинским судом у Београду Ов.бр.10870/04 од 13.07.2004. године.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани.

Наиме, неосновани су наводи захтева за заштиту законитости да у конкретном случају није могао бити примењен актуелни Закон и одузимању имовине проистекле из кривичног дела (Сл. гласник РС 32/2013, 94/2016 и 35/2019) на имовину стечену 2004. године, јер се ради о имовини која је стечена пре почетка примене првог Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела објављеног у Сл. гласнику РС број 97/2008, а који се примењује од 01.03.2009. године. Ово стога што време стицања имовине која је предмет захтева за привремено одузимање није од утицаја на примену закона, већ је то време од подношења захтева за привремено одузимање имовине до његовог правноснажног окончања.

У конкретном случају захтев Вишег јавног тужиоца у Београду за привремено одузимање имовине Оик Ко бр. 22/18 поднет је 06.11.2018. године, а поступак по захтеву је правноснажно окончан 15.04.2021. године, дакле у време важења Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела објављеном у Сл.гласнику РС број 32/2013 и његових измена и допуна објављених у Сл.гласнику РС број 94/2016 и 35/2019 који је у конкретном случају и примењен. Дакле, не ради се о ретроактивној примени закона, како се то неосновано тврди захтевом за заштиту законитости.

Захтев за заштиту законитости у осталом делу одбачен је као недозвољен.

Бранилац окривљеног у осталом делу захтева који се односи на имовину окривљеног суштински оспорава и полемиче са чињеничним утврђењима у правноснажним одлукама и указује на погрешну оцену доказа од стране нижестепених судова. Ово имајући у виду да у захтеву наводи да се из чињенице да је против окривљеног покренута истрага за кривична дела наведена у члану 2. Закона о одузимању имовине пористекле из кривичног дела, не види постојање вероватноће да би касније одузимање имовине евентуално било отежано или онемогућено. Такође износи сопствени чињенични закључак да вероватноћа прописана у члану 23. наведеног закона не постоји, јер је стан окривљеног центар животних активности

породице, а забрана располагања том имовином је већ уписана у земљишне књиге наводећи и ставове и сентенце изнете у различитим судским одлукама које потврђују тај његов закључак. Оспорава се и оцена суда везана за законите приходе окривљеног који су утврђени у периоду од 2003. године до 2018. године, па је према ставу браниоца требало утврдити законите приходе окривљеног и за период од када је постао радно способан, па до куповине стана 2004. године а ако не постоје званичне евиденције проверити наводе окривљеног о његовом раду у туристичкој сезони у Црној Гори у периоду од 1993. године до 1998. године и новчаним средствима која су добијена на име поклона на свадбеном весељу окривљеног које је одржано 10.05.1998. године. Наводи се и да је суд код утврђивања расхода, као основ узео просечну потрошачку корпу уместо минималне, јер је породица окривљеног имала родитеље на селу и већину намирница је добијала без плаћања, па би и максимални износ расхода био мањи од онога који је наведен у одлуци суда.

У преосталом делу захтева такође се суштински оспорава и полемише са чињеничним утврђењима у правноснажним одлукама и указује на погрешну оцену доказа од стране нижестепених судова. Наиме, према наводима захтева ћерка окривљеног, треће лице – ББ нема правни статус власника стана који је привремено одузет јер као таква није уписана у земљишне књиге, већ је уписана Дирекција за грађевинско земљиште Србије, при чему се наводе сентенце изнете у различитим судским одлукама које иду у прилог таквом ставу. Надаље се износи сопствени чињенични закључак да вероватноћа да би касније одузимање имовине евентуално било отежано или онемогућено у конкретном случају не постоји, јер је у земљишне књиге уписана забрана располагања имовином, а одбачен је захтев за упис власништва ББ. Оспорава се и оцена суда о томе шта чини законите приходе трећег лица, а шта није прихваћено као законит приход и износи сопствени чињенични закључак шта је породица окривљеног планирала са имовином односно станом ћерке окривљеног.

Поред тога, бранилац окривљеног наводи и да судови нису на одговарајући начин образложили одлучне чињенице о постојању вероватноће да би касније одузимање имовине проистекле из кривичног дела било отежано или онемогућено, те да је неприхватљиво образложење суда везано за неприхватање законитих прихода окривљеног, као и да у правноснажним решењима нису наведени разлози који оправдавају потребу за привременим одузимањем имовине. На овај начин захтевом се указује и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Како, дакле, из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног у осталом делу захтева за заштиту законитости, као разлог побијања правноснажних пресуда, указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа од стране нижестепених судова и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, а што не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио недозвољеним.

Захтев за заштиту законитости у делу који је поднет у својству пуномоћника трећег лица ББ одбачен је као недозвољен.

Одредбом члана 482. став 1. ЗКП, прописано је да против правноснажне одлуке јавног тужиоца или суда или због повреде одредаба поступка који је претходио њеном доношењу, овлашћено лице може поднети захтев за заштиту законитости под условима прописаним у том закону.

Одредбом члана 483. став 1. ЗКП, која одређује круг лица овлашћених за подношење захтева за заштиту законитости прописано је да овај ванредни правни лек могу поднети Републички јавни тужилац, окривљени и његов бранилац.

Дакле, из цитираних законских одредби јасно произилази да пуномоћник трећег лица – власника као странке у поступку одузимања имовине проистекле из кривичног дела, није овлашћен да поднесе овај ванредни правни лек.

Имајући у виду наведено, те чињеницу да је у конкретном случају пуномоћник трећег лица – власника ББ, поднео захтев за заштиту законитости, на шта по закону није овлашћена, то је Врховни касациони суд нашао да је захтев пуномоћника трећег лица – власника недозвољен.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда закона из члана 441. став 3. ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Ђурђевке Младеновић Живковић, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев одбио као неоснован, док је у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП и члана 485. став 4. ЗКП захтев одбацио као недозвољен, док је захтев у делу који се односи на треће лице ББ одбацио као недозвољен, на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези са чланом 483. и 482. ЗКП.

Записничар-саветник
Весна Зарић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.